

Arrest

nr. 197 665 van 10 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. TERMONIA
Houtmarkt 22
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 oktober 2017.

Gelet op de beschikking van 20 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1.1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

1.2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

1.3. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet verzoekster niet om aan te tonen dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, met name Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoekster om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks haar afkomst van een veilig land, haar land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoekster.

1.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoekster niet blijkt dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De commissaris-generaal stelt eerst en vooral vast dat verzoekster zich beroept op dezelfde asielmotieven zoals haar moeder met name het geweld dat haar vader tegen hen pleegde. Voorts wordt vastgesteld dat een aantal ernstige kanttekeningen dienen gemaakt te worden bij de geloofwaardigheid van de door verzoekster aangehaalde problemen met haar vader. Verzoekster en haar moeder legden immers danig tegenstrijdige verklaringen af betreffende fundamentele aspecten van hun asielrelaas. Verder stelt de commissaris-generaal vast dat indien er toch geloof gehecht zou kunnen worden aan de door haar aangehaalde problemen met haar vader, quod non, dan nog dient opgemerkt te worden dat zij geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. De door verzoekster neergelegde documenten zijn niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijft. Zij beperkt zich immers tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

1.5. Waar verzoekster aanhaalt dat zij in de bestreden beslissing volledig wordt afgerekend op de verschillen die er zijn tussen haar eigen verklaringen en deze van haar moeder, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de kandidaat-vluchteling zich bevindt, alle gegevens kan onderzoeken die hij nodig acht om zijn beslissing te nemen. Dit onderzoek kan een vergelijking inhouden met verklaringen van familie/gezinsleden. Het vergelijken van verklaringen afgelegd door familie/gezinsleden die zich beroepen op dezelfde feiten is een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan en van familie/gezinsleden die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas.

Betreffende de door verzoekster aangevoerde schending van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, merkt de Raad op dat verzoekster op generlei wijze aannemelijk maakt dat haar asielaanvraag niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening

houdende met alle elementen van de zaak. In tegenstelling tot wat verzoekster thans op weinig ernstige wijze voorhoudt, wordt door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing wel degelijk en afdoende rekening gehouden met haar persoonlijke omstandigheden. Dit blijkt uit de gegevens in het administratief dossier en inzonderheid uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing.

De door verzoekster bij het verzoekschrift gevoegde stukken 4 en 5 zijn niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat deze stukken conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging worden genomen, aangezien de Raad geen kennis kan nemen van de precieze inhoud ervan (cf. RvS 11 maart 2009, nr. X (c)).

1.5. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoekster redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 12 oktober 2017, voert verzoekende partij aan dat zij wel degelijk moet vrezen voor haar leven in Albanië. Verzoekende partij wijst er voorts op dat in de bestreden beslissing en de beschikking niet afdoende rekening wordt gehouden met haar bijzonder jonge leeftijd en het feit dat de incidenten met haar vader plaats grepen toen zij nog een minderjarig kind was, en dit een verklaring is voor de minder coherente verklaringen in vergelijking met haar moeder. Tot slot wijst verzoekende partij erop dat er in de beschikking ook niet gesproken wordt over de familiebanden die haar vader zou hebben met de politiechef van Durrës, waardoor zij niet kan rekenen op bescherming.

4.2. Van personen die hun land van herkomst zijn ontvlucht en een asielaanvraag indienen op grond van dezelfde feiten, kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij concrete en coherente verklaringen afleggen omtrent hun asielmotieven, waar verzoekende partij en haar moeder echter in gebreke blijven, zo blijkt uit de bestreden beslissing: *"U beroept uw asielaanvraag op dezelfde asielmotieven als uw moeder, G.(...) V.(...), namelijk het geweld dat uw vader tegen jullie pleegde (CGVS p. 5). Echter, er dienen een aantal ernstige kanttekeningen gemaakt te worden bij de geloofwaardigheid van deze door u aangehaalde problemen met uw vader. U en uw moeder legden immers danig tegenstrijdige*

verklaringen af betreffende fundamentele aspecten van jullie asielrelaas. Zo verklaarde u aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw persoonlijke problemen met uw vader reeds begonnen toen u 3 à 4 jaar oud was (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ d.d. 10 juli 2017, vraag 3.5), terwijl u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal beweerde dat uw vader pas tegen u geweld begon te gebruiken toen u 6 à 7 jaar oud was, maar alleszins wel reeds toen jullie nog in Elbasan woonden (CGVS p. 7, 8). Echter, volgens uw moeders verklaringen gebruikte uw vader pas voor het eerst geweld tegen u in Durrës, toen hij reeds gestopt was met zijn werk als cipier, in 2014 (CGVS moeder p. 8, 11). Dit eerste geweldincident was volgens uw moeder toen uw vader een fles naar u gooide, waarbij u uw been verwondde (CGVS moeder p. 8). Uzelf vermeldde dit incident ook en gaf aan dat dergelijk incident met een fles slechts 1 keer is voorgevallen. U stelde evenwel dat deze confrontatie reeds voorviel toen u negen jaar oud was, i.e. in 2008, vlak nadat jullie naar Durrës verhuisd waren (CGVS p. 7, 8). Met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd, bleef u enkel vasthouden aan uw eigen verklaringen en stelde u dat u niets wist wat uw moeder verklaard heeft (CGVS p. 12), wat geen enkele afbreuk doet aan de vastgestelde tegenstrijdigheden, temeer daar volgens u uw moeder wel degelijk op de hoogte was van het aanslepende geweld sinds uw jeugd (CGVS p. 8). Voorts beweerde u dat u na het zojuist vermelde incident met de fles, een verpleegster naar uw huis kwam om uw wonden te verzorgen, wat echter niet toegelaten werd door uw vader (CGVS p. 11). Luidens uw moeders verklaringen ging u daarentegen zelf naar het ziekenhuis en werden uw wonden daar ook effectief verzorgd (CGVS moeder p. 11). Evenzo stelde uw moeder dat u verschillende maanden 2 tot 3 keer per week naar de psycholoog ging, die u werd toegewezen via de organisatie voor mishandelde vrouwen (CGVS moeder p. 12-13), terwijl uzelf enkel vermeldde 2 keer per maand naar de schoolpsycholoog te zijn gegaan en nooit geholpen te zijn door de organisatie voor mishandelde vrouwen (CGVS p. 10-11). Het is verder uiterst merkwaardig dat u enerzijds stelde slechts drie maanden niet naar school te zijn gegaan (CGVS p. 7), hoewel u anderzijds beweerde dat het schooljaar van 2015 het laatste was dat u afmaakte omdat u naar België kwam (CGVS p. 4), maar wel pas begin september 2016 bent vertrokken (CGVS p. 6), waartussen een periode van een jaar aan drie maanden zit. Hiermee geconfronteerd beweerde u eensklaps dat u van uw vader een jaar lang niet naar school mocht gaan en u amper nog het huis mocht verlaten (CGVS p. 7). Dat u dit eerder niet verteld had omdat u het moeilijk heeft om eraan terug te denken en erover te vertellen (CGVS p. 7), overtuigt weinig, daar van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden alle relevante feiten in het kader van zijn/haar asielaanvraag toe te lichten van bij de eerste mogelijkheid die hij/zij daartoe krijgt, en uw vaders verbod om nog naar school te gaan volledig aansluit bij de andere, eerdere door u aangehaalde problemen. Daarenboven is het des te opmerkelijker dat uw moeder bij haar eigen asielaanvraag op geen enkel moment aanhaalde dat uw vader u niet naar school liet gaan en het huis niet liet verlaten, hoewel haar expliciet gevraagd was naar de problemen tussen u en uw vader (CGVS moeder p. 12). Tot slot zijn jullie beider verklaringen evenmin eensluidend betreffende het incident begin september 2016 dat de directe aanleiding voor jullie vertrek uit Albanië vormde. Daar waar uw moeder immers verklaarde dat uw vader seksuele betrekkingen wou hebben met haar in uw bijzijn en u tussen kwam (CGVS moeder p. 8), beweerde u aanvankelijk dat u alleen thuis was met uw vader, hij u wou betasten en uw borsten aanraakte, maar dat uw moeder uiteindelijk thuiskwam en tussen kwam (CGVS p. 8). Ook in verband met de manier hoe jullie uiteindelijk het huis hebben kunnen verlaten zijn jullie niet eenduidig. Uw moeder zei namelijk dat uw vader na de ruzie zelf boos wegliep en jullie dan de kans hadden om weg te gaan (CGVS moeder p. 8), terwijl uzelf stelde dat u de hulp riep van de buurman en hij uw vader tegenhield om jullie te verhinderen (CGVS p. 8, 9). Daarnaast valt ook uw bewering dat jullie trachten te verhinderen dat uw vader jullie huidige verblijfplaats te weten komt (CGVS p. 11,12), maar moeilijk te stroken met uw Facebookpagina, waaruit duidelijk blijkt dat u zich in België bevindt. Dat uw vader zelf geen Facebookpagina heeft en u enkel bevriend bent met mensen die niet uit uw vader zijn omgeving komen, verandert niets ter zake, daar ook op uw openbare profiel dat voor iedereen beschikbaar is, te zien valt waar u zich bevindt. Al de hierboven opgesomde tegenstrijdigheden en merkwaardigheden zijn dermate frappant en betreffen fundamentele aspecten van jullie asielrelaas, dat zij dan ook de geloofwaardigheid ervan op fundamentele wijze ondergraven. Er dient dan ook geconcludeerd te worden dat jullie geen duidelijk zicht hebben gegeven op de precieze omstandigheden die tot jullie vertrek uit Albanië geleid hebben." Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op.

Waar ter terechtzitting wordt gewezen op verzoekende partij haar bijzonder jonge leeftijd en het feit dat de incidenten met haar vader plaatsvonden toen zij nog een minderjarig kind was, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij eraan voorbij gaat dat er aan het relaas van haar moeder en haarzelf geen geloof wordt gehecht omdat de opgesomde tegenstrijdigheden dermate frappant zijn dat de geloofwaardigheid op fundamentele wijze wordt ondergraven. Derhalve kunnen de tegenstrijdigheden niet worden verklaard door de verwijzing naar het feit dat de incidenten plaats grepen toen zij nog kind was. Immers indien verzoekende partij haar relaas op enige waarheid zou berusten, kan redelijkerwijs

verwacht worden dat zij en haar moeder relatief coherente verklaringen afleggen over de incidenten waarvan zij slachtoffer waren door haar vader/echtgenoot.

Geconfronteerd met de strijdige verklaringen van haar moeder, gaf verzoekende partij het volgende aan: *“Ik weet niet wat mama allemaal verklaard heeft en of ze altijd helder kan denken, maar ik kom mijn verhaal doen en mijn verklaringen geven, wat ik meegemaakt heb”* (gehoorverslag CGVS d.d. 1 augustus 2017, p. 12). Verzoekende partij gaf ten aanzien van de commissaris-generaal aan zeker te zijn van haar stuk/haar versie van het relaas, en maakte, geconfronteerd met de tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en die afgelegd door haar moeder, op geen enkel ogenblik melding van de verklaring dat de tegenstrijdigheden zouden te wijten zijn aan het feit dat de incidenten zich voordeden tijdens haar jeugd. Deze post factum verklaring kan dan ook niet overtuigen.

Van verzoekende partij en haar moeder kon en mocht in alle redelijkheid worden verwacht coherente en eensluidende verklaringen af te leggen omtrent hun relaas, met name de beweerde problemen met hun gewelddadige vader respectievelijk echtgenoot, en in het bijzonder omtrent het beweerde recentste incident begin september 2016 -toen verzoekende partij bovendien reeds 17 jaar oud was- dat de directe aanleiding vormde voor hun vertrek uit hun land van herkomst, te meer nu verzoekende partij blijkens haar verklaringen met haar moeder over die problemen sprak (*Ibid.*, p. 12). Verzoekende partij en haar moeder blijven hier echter, getuige de verschillende vastgestelde ernstige tegenstrijdigheden en incoherenties in hun verklaringen, in gebreke.

Verzoekende partij haar jeugdige leeftijd en het feit dat, zoals ter zitting wordt aangehaald, de incidenten met haar vader plaats grepen toen zij nog een minderjarig kind was, bieden overigens geen verklaring of rechtvaardiging waarom zij jaren later anno 2017 als achttienjarige, tijdens haar opeenvolgende verhoren op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal onderling sterk uiteenlopende en tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent wanneer haar persoonlijke problemen met haar vader zouden zijn begonnen.

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt de verschillende vastgestelde tegenstrijdigheden en zij biedt er geen aannemelijke verklaring voor. De in de aangevochten beslissing opgesomde incoherenties en contradicties vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of verband houden met het vertrek uit het land van herkomst. Ze brengen de geloofwaardigheid van verzoekende partij haar verklaringen en asielaanvraag ernstig in het gedrang.

4.3. Verzoekende partij wijst daarnaast opnieuw zeer algemeen op de familiebanden die haar vader beweerdelijk zou hebben met de politiechef van Durrës, doch zij ontkracht, noch weerlegt en werpt geen ander licht op de bestreden beslissing waar het volgende wordt vastgesteld:

“Gesteld dat er toch geloof gehecht zou kunnen worden aan de door u aangehaalde problemen met uw vader, quod non, dan nog dient opgemerkt te worden dat reeds bij de eerste asielaanvraag van uw moeder door De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd geoordeeld er geen overtuigende elementen waren waaruit kan blijken dat jullie geen of onvoldoende beroep konden doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Albanië zouden kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. Uw moeder ging tegen deze beslissing niet in beroep en haalde in het kader van haar huidig asielverzoek geen elementen aan die een ander licht kunnen werpen op deze beoordeling. Ook u haalde geen elementen aan die de appreciatie van de Raad kunnen weerleggen. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient immers aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. U stelde weliswaar dat uw moeder verschillende keren de politie belde, maar dat deze steevast zei dat ze niets voor jullie kon doen, onder meer omdat uw vader liet vallen dat hij de neef is van E.(...) V.(...), de politiechef van het arrondissement Durrës (CGVS p. 8, 9, 10, 11). Het is echter uiterst merkwaardig dat uw moeder bij haar eerste asielaanvraag op geen enkel moment vermeldde dat de politie niet optrad tegen uw vader vanwege zijn familiale banden. Daarenboven bleek uit uw moeders verklaringen wel degelijk een bereidwilligheid tot optreden van de autoriteiten ten aanzien van uw vader. Zo verklaarde zij dat de politie uw vader regelmatig meenam, maar dat ze hem steeds terugbrachten (CGVS moeder p. 8). Bovendien werd nadat uw moeder klacht indiende tegen uw vader, een bevel tot bescherming van onbepaalde duur uitgevaardigd, zoals blijkt uit het door u neergelegde verdict van de rechtbank. Ook hier dient een voorname contradictie tussen uw verklaringen en die van uw moeder aangestipt te worden: waar u zelf beweerde dat uw moeder nadat uw vader het contactverbod had verbroken de politie nog opbelde, zonder succes (CGVS p.9), stelde uw moeder dat zij nadat het contactverbod was uitgesproken, de politie niet meer waarschuwde, omdat

het toch geen zin zou hebben (CGVS moeder p. 12). Evenmin heeft een van jullie aangeklaagd dat de politie niet terdege optrad (CGVS p. 9), of de ombudsman ingeschakeld (CGVS p. 10). Er kan dan ook geenszins geloof gehecht worden aan uw bewering dat de politie niet naar behoren geprobeerd heeft om jullie te beschermen. Daarenboven blijkt uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal dat in Albanië maatregelen werden/ worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt, werd het wetgevend kader versterkt en werd een nationale coördinator voor corruptiebestrijding aangewezen. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Het Commissariaat-generaal erkent dat huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is. Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de Wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex)-echtgenoot van het slachtoffer. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en werden in meerdere steden aparte politieeenheden voor huiselijk geweld opgericht. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese "Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence" en ontwikkelde een strategie om huiselijk geweld drastisch te verminderen. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau 'child protection units' actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kinderschulp lijn actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980."

In het kader van de eerste asielaanvraag van verzoekende partij haar moeder werd in dit verband door de Raad bij arrest nr. X van 5 april 2017 het volgende vastgesteld: "Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 24 februari 2017, voert verzoekende partij aan dat het voor haar onmogelijk is om terug te keren naar Albanië aangezien, en er in Albanië geen sprake is van een effectieve bescherming in geval van huiselijk geweld. Verzoekende partij beperkt zich slechts tot de zeer algemene stelling dat zij onmogelijk kan terugkeren naar Albanië omdat er geen effectieve bescherming is in geval van huiselijk geweld, doch ze ontkracht noch weerlegt en werpt geen ander licht op de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing en de beschikking op grond waarvan met reden wordt geconcludeerd dat zij geenszins aannemelijk maakt dat het haar met

betrekking tot de problemen met haar echtgenoot aan nationale bescherming ontbeert. De Raad benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu niet het geval is, zo blijkt uit de bestreden beslissing waar dienaangaande als volgt wordt vastgesteld: "U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat u voor uw problemen met uw echtgenoot geen of onvoldoende beroep kon doen - of bij een eventuele herhaling van problemen in geval van een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Allereerst heeft u persoonlijk nooit problemen gekend met de autoriteiten in uw land (CGVS, p. 5). Verder blijkt uit uw verklaringen duidelijk de bereidwilligheid tot optreden van de autoriteiten ten aanzien van uw echtgenoot. U verklaarde dat de politie uw echtgenoot regelmatig meenam, maar dat ze hem steeds terugbrachten (CGVS, p. 8). Volgens u zei de politie dat u een andere oplossing moest zoeken en ze niks meer konden doen (CGVS, p. 10, 12). Nadat u klacht had ingediend in oktober 2015 werd evenwel zeer snel een bevel tot bescherming van onbepaalde duur uitgevaardigd. U kreeg een nummer van de politie voor het geval er zich opnieuw problemen zouden voordoen (vragenlijst 3.5, CGVS, p. 11). U heeft dit nummer echter nooit gebeld (CGVS, p. 11), en heeft nooit meer de politie gecontacteerd nadat u het bevel tot bescherming heeft verkregen (CGVS, p. 12). U verklaarde dat dit niks zou veranderen, dat zij uw problemen niet zouden kunnen oplossen (CGVS, p. 12). Deze verklaring voor het niet inroepen van de bescherming door uw eigen autoriteiten is echter niet afdoende. Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen uw belager en eventuele verdere problemen die hij zou kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. In dit kader kan gewezen worden op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt waaruit blijkt dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken, blijkt uit informatie dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Bovendien blijkt uit de informatie verder dat de Albanese autoriteiten meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld, waarin op wetgevend vlak enkele positieve ontwikkelingen werden vastgesteld. Zo werd in 2006 de wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en werden in de steden aparte politieeenheden voor huiselijk geweld opgericht. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese "Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence" en ontwikkelde een strategie voor de periode 2011-2015 om het huiselijk geweld drastisch te verminderen. Dat voornoemde maatregelen effect hebben blijkt uit het feit dat tegenover 2011 het aantal gearresteerden voor huiselijk geweld in 2012 verdubbelde en dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt overigens dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. De toenemende aandacht sinds 2005 in Albanië voor de problematiek van huiselijk geweld blijkt niet alleen duidelijk uit het toenemende aantal organisaties actief rond deze problematiek maar ook uit de stijgende aandacht van de media voor gevallen van familiegeweld en de toenemende internationale aandacht en druk. Hieruit blijkt dat, zelfs al blijft huiselijk geweld nog steeds een belangrijk probleem, huiselijk geweld binnen de maatschappelijke context niet langer als een louter private aangelegenheid wordt aanzien. In dit verband kan nog worden toegevoegd dat uit de informatie op het Commissariaat-generaal blijkt dat de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen gewijzigd werd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de partner/ echtgenoot van het slachtoffer. Zo kunnen straffen oplopen tot een levenslange gevangenisstraf. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980."

In de beschikking d.d. 24 februari 2017 wordt dienaangaande het volgende vastgesteld: "In de mate verzoekster voorhoudt dat zij als vrouw door de overheid werd gediscrimineerd, getuige hiervan het gegeven dat het bevel tot bescherming van onbepaalde duur niet werd nageleefd noch afgedwongen door de overheid, kan zij niet worden gevolgd. Het is immers door verzoeksters eigen nalaten dat de politie na het uitvaardigen van voormeld bevel tot bescherming niet meer is tussengekomen. Zo blijkt uit haar eigen verklaringen dat, ofschoon zij een nummer van de politie kreeg voor het geval er zich opnieuw problemen zouden voordoen, zij dit nummer nooit heeft gebeld en nooit meer de politie heeft gecontacteerd nadat zij het bevel tot bescherming heeft verkregen (vragenlijst 13 september 2016, 3.5; gehoor 26 oktober 2016, 11, 12). De commissaris-generaal dienaangaande terecht op dat het doel van beroep te doen op de politie nu net het voorkomen of het oplossen is van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem, kunnen zij hier vanzelfsprekend niet tegen optreden. Dient te worden benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Verzoekster maakt gelet op de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen, die deugdelijk zijn en steun vinden in het administratief dossier, niet aannemelijk dat het haar met betrekking tot haar problemen aan nationale bescherming ontbeert." Verzoekende partij haar louter algemene betoog ter terechtzitting dat er in Albanië geen sprake is van een effectieve bescherming in geval van huiselijk geweld - ze dient dit in concreto aan te tonen, alwaar ze echter in gebreke blijft - is geenszins van aard, en ze brengt voor het overige geen concrete en valabele elementen aan die ook maar enigszins vermogen afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op voormelde concrete vaststellingen."

Uit niets blijkt, gelet op wat voorafgaat, dat verzoekende partij geen beroep kan doen op de bescherming van haar nationale autoriteiten.

4.4. Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerking dat zij wel degelijk moet vrezen voor haar leven in Albanië, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 12 oktober 2017 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS